

Ce este o sectă?

John Nelson Darby

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 07.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Definiția unei secte

Expresia „sectă” este o traducere a cuvântului grecesc *hairesis*. Înțelesul acestui cuvânt este bine cunoscut. Se întâlnește (în afară de Faptele Apostolilor, unde se găsește de șase ori) numai o dată în epistola către Corinteni, o dată în epistola către Galateni (Galateni 5.20) și o dată în epistola lui Petru (2. Petru 2.1). În cea dintâi epistolă către Corinteni (1. Corinteni 11:19) este tradus cu cuvântul „partide”.

Definiție: Sectă înseamnă o doctrină sau un sistem în domeniul filozofic sau religios, în care adepții ei s-au unit ca să urmeze această doctrină.

Înțelesul acestui cuvânt s-a modificat puțin acum, deoarece cea mai mare parte a creștinătății și-a atribuit numele de „catolic”, adică „biserică universală”. Orice corporație religioasă, orice adunare creștină care nu aparțin de această așa numita comunitate catolică a fost privită de Biserica catolică începând din acel moment ca o sectă. Prin aceasta cuvântul a primit un înțeles de criticare.

Toate corporațiile creștine sunt deseori numite „secte” de îndată ce ele se despart de creștini în general sau de aceia care poartă acest nume. Însă cuvântul „sectă” în sine însuși conține mai mult sau mai puțin o critică negativă, din cauza gândului că aceia care aparțin unei secte s-au unit printr-o doctrină deosebită sau sub un nume deosebit. Nu putem spune că acest fel de a privi este în întregime greșit; aplicația poate fi greșită, dar nu ideea în sine. Pentru noi este important să cercetăm, ce ne dă dreptul să numim „sectă” o adunare de creștini. Deoarece cuvântul „sectă” se aplică la adunări sau corporații creștine, pentru a judeca corect, trebuie să se cunoască principiul real după care creștinii ar trebui să se strângă. Tot ceea ce nu se întemeiază pe acest principiu este realmente o „sectă”.

Ideea unității

Cu toate că aplicarea acestui adevăr de către așa-numiții catolici este deosebit de falsă și greșită, totuși nu este mai puțin adevărat că unitatea Bisericii sau Adunării, fie ca unitate a tuturor, în lume prezentată ca persoane individuale (Ioan 17), fie ca unitate a trupului lui Hristos constituit prin Duhul Sfânt (Fap. 2; 1 Corinteni 12.13), este un adevăr de cea mai mare importanță pentru creștini.

Astfel, în evanghelia după Ioan 17 Domnul se roagă Tatălui, privind la cei care vor crede în El prin cuvântul apostolilor: „ca toți să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17.21). Aceasta este unitatea practică a creștinilor în părtășie cu Tatăl și cu Fiul. Apostolii trebuiau să fie una în gândire, în cuvânt și în faptă, prin lucrarea unuia și aceluiași Duh, așa cum Tatăl și Fiul sunt în unitatea naturii divine (versetul 11). După aceea, cei care vor crede în El prin cuvântul lor trebuiau să fie una în părtășia cu Tatăl și cu Fiul (versetul 21); și în final vom fi desăvârșiți în unitate în slavă. Însă noi trebuie să fim una și acum, pentru ca lumea să creadă (versetul 21). Pe lângă aceasta, Duhul Sfânt coborât la Rusalii a botezat pe toți credincioșii într-un singur trup, care este unit cu Hristos, Capul, și revelează pe pământ această unitate (1 Corinteni 12.13). Se vede clar, că al 12-lea capitol din prima epistolă către Corinteni prin explicarea: „Dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună cu el;

dacă un mădular este cinstit, toate mădularele se bucură împreună cu el”, exprimă poziția credincioșilor aici pe pământ, căci în cer nu se poate suferi. Însă Duhul Sfânt adaugă: „Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte, mădularele Lui” (1 Corinteni 12.26-27).

Capitolul întreg tratează același adevăr; dar versetele citate dovedesc suficient că este vorba de Biserica pe pământ. Avem aici, deci, unitatea adevărată formată prin Duhul Sfânt, și anume unitatea credincioșilor între ei și unitatea trupului.

Cum se arată duhul de sectă?

Duhul de sectă există atunci când credincioșii se unesc pe o altă bază decât aceea a unității; este duh de sectă dacă o părere sau alta este făcută bază pentru a se uni. O astfel de unitate nu este întemeiată pe principiul unității trupului sau al unirii credincioșilor. Când persoane individuale s-au unit în felul acesta într-o asociație și se recunosc unul pe altul ca membri ai acestei grupări, atunci ei constituie categoric o „sectă”; deoarece principiul unei astfel de adunări nu este unitatea trupului și deoarece membrii alianței se unesc nu ca mădulare ale trupului lui Hristos, chiar dacă ei ar putea fi, ci ca membri ai unei grupări deosebite. Toți creștinii credincioși sunt mădulare ale trupului lui Hristos — și constituie un ochi, o mână, un picior etc. al acestui trup (1. Corinteni 12.13-25). Ideea de a fi membru al unei comunități sau biserici nu se găsește niciunde în Sfânta Scriptură. Duhul Sfânt prezintă Biserica pe pământ ca *un singur trup*, al cărui cap este Hristos (Efeseni 1.22-23 ; Coloseni 1.18).

Astfel fiecare creștin credincios este un mădular al acestui trup și prin aceasta din Hristos. Dar a fi membru al unei grupări anumite este cu totul altă idee. Sărbătoarea Cinei este expresia acestei uniri a mădularelor, așa cum o găsim exprimată în 1. Corinteni 10.17, așa că atunci când o comunitate creștină atribuie dreptul membrilor ei să ia parte la cină, prin aceasta se recunoaște o unitate care de fapt stă în contradicție cu unitatea trupului lui Hristos. Este posibil ca aceasta să se facă din neștiință; este posibil ca acești creștini niciodată să nu fi înțeles ce este unitatea trupului lui Hristos și că este voia lui Dumnezeu ca această unitate să fie revelată pe pământ; însă realmente ei constituie o sectă, o tăgăduire a unității trupului lui Hristos. Sunt mulți, care sunt mădulare ale trupului lui Hristos, dar nu sunt mădulare ale acestei părtașii; și Cina lor nu este expresia unității trupului lui Hristos, cu toate că membrii iau parte la ea cu gând evlavios, ci este numai expresia unității acestei părtașii.

Ce mă păzește de duhul sectant?

Dar acum apare o dificultate înaintea ochilor noștri. Copiii lui Dumnezeu sunt împrăștiați. Mulți frați evlavioși și multe surori evlavioase sunt membrii uneia sau alteia din părtașii sau se agață de unul sau altul din punctele adevărului și probabil din pricina unui avantaj referitor la serviciul lor divin stau chiar în legătură cu aceia care sunt din lume: vai, cât de mulți sunt care nu au nici o idee despre unitatea trupului lui Hristos sau nicidecum nu recunosc necesitatea de a revela pe pământ această unitate! Dar toate acestea nu fac adevărul lui Dumnezeu lipsit de putere. Cei care se adună ca membri ai unei părtașii sau ai unei alianțe sunt, așa cum am spus, principial nimic altceva decât o sectă. Dacă recunosc pe toți creștinii credincioși ca mădulare ale trupului lui Hristos, dacă îi iubesc și îi primesc cu o inimă largă la cină, sub premisa că ei umblă în adevăr și în sfințenie și cheamă pe Domnul cu o inimă curată (2

Timotei 2.19-22; Apocalipsa 3.7), atunci nu mă comport în spirit de sectă, chiar dacă nu pot aduna la un loc pe toți copiii lui Dumnezeu; pentru că mă comport potrivit principiului unității trupului lui Hristos și caut unirea practică a credincioșilor. Dar dacă mă unesc cu alți credincioși pentru ca să luăm parte la Masa Domnului ca simple mădulare ale trupului lui Hristos și nu ca membrii ai vreunei părtașii bisericești – dacă cu adevărat în unitatea trupului sunt gata să las să participe la sărbătoarea Cinei pe toți creștinii care umblă în sfințenie și adevăr, atunci eu nu sunt un membru al vreunei secte, ci sunt numai un mădular al trupului lui Hristos. Dar orice alianță bazată pe orice alt principiu, cu scopul de a constitui o corporație bisericească, este sectarism. Principiul este foarte simplu. Greutățile în realizarea lui practică nicidecum nu sunt mici, din cauza stării practice în care se află Biserica lui Dumnezeu. Dar Hristos este deplin suficient pentru toate, și dacă suntem mulțumiți să apărăm mici în ochii oamenilor, atunci chestiunea nu mai este așa de grea.

Ce este deci o sectă?

O sectă este deci o corporație religioasă care se unește pe un alt principiu decât cel al unității trupului lui Hristos. O astfel de corporație religioasă este sistematic o sectă, dacă o parte dintre cei care îi aparțin sunt priviți ca membrii ai ei. De asemenea este o comportare sectantă, dacă se recunosc și se admit numai anumite persoane, chiar dacă ele nu sunt denumite membrii. Nu vorbim aici despre disciplinarea care se practică în cadrul trupului lui Hristos, ci despre principiul pe baza căruia are loc strângerea laolaltă. Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește despre apartenența ca membru la vreo oarecare comunitate bisericească, ci numai despre mădularele trupului lui Hristos. Aceste mădulare sunt chemate să reveleze unitatea, și anume prin aceea că ele merg împreună pe același drum. Putem îndrepta atenția spre evanghelia după Matei 18:20 ca o încurajare frumoasă în aceste timpuri ale împrăștierii, în acest timp rău al zilelor din urmă, pentru care Domnul ne-a promis să fie pretutindeni în mijloc, acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Său.

Firul călăuzitor pentru timpul nostru

În mijlocul confuziei care domină posedăm pe drumul, care ne-a fost ordonat să mergem, un fir călăuzitor, pe care El ni l-a dat în 2 Timotei 2.20-22: „Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăța pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună. Dar fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.”

Tradus de la: [Was ist eine Sekte?](#)

Titlul original: *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 14, pag. 362 și următoarele (1872)

Traducere: Ion Simionescu